

Hồi 14

Người Tình Của Gã Họ Trương

Tó thể chỗ đáng tiền của Trương Hảo Nhi là nơi đó.

Chẳng những nàng biết vào lúc nào thì nên nói những câu gì, nàng lại còn biết đối với hạng người nào phải dùng những câu nói ra sao.

Và điều trọng yếu hơn hết là nàng còn biết vào lúc nào thì không nên nói.

Đối với con người đó, Thư Hương cảm thấy thật vô cùng thích thú.

Lúc ngồi ngoài bàn, nàng đã cười dữ rồi, khi vào trong phòng, nàng còn cười hơn nữa.

Gian phòng này do Trương Dị muốn cho nàng.

Gian phòng tuy không được vừa ý, tuy không rộng rãi, nhưng cũng vẫn là một gian phòng, vẫn là hơn xó bếp.

Thư Hương vốn nơm nớp trong lòng, không biết tối đến rồi ngủ ở đâu, nàng phát hiện ra những chuyện rất tầm thường, nhưng bây giờ trở thành cực kỳ quan trọng, chẳng những ăn đã là một vấn đề khó khăn, mà ngủ cũng là chuyện không phải dễ.

Thật không ngờ Trương... Ốc Mít có lúc lại biết động mỗi từ tâm, hấn lại thuê cho nàng một cái phòng, hấn lại còn chiếu cố, bảo nàng nên nghỉ sớm đi cho khỏe.

“Thế thì tên... heo hèm này cũng chưa phải là quá xấu”.

Thư Hương cắn môi cười một mình.

Cười một mình tự nhiên là không bao giờ cười lớn.

Mà chính cái không cười lớn đó mới là cười dữ hơn bao giờ hết.

Hình như nàng đang nghĩ đến một chuyện rất vui, rất thích.

“Giá như đem Đào Liễu mà gả cho hấn thì... một cái miệng rộng, một cái miệng nhỏ nhỏ chên chếch, đúng là xứng đôi vừa lứa...”

Còn như nàng thì không thể gả cho loại người như thế.

Như Đào Tiểu Thơ thì phải gả về một nhân vật lớn cỡ Lữ Ngọc Hồ.

Phải cỡ “nhân vật lớn” đó mới thật xứng đôi vừa lứa.

Nghĩ đến Lữ Ngọc Hồ, nghĩ đến vuông khăn màu đỏ phát bay trong gió, mặt nàng bỗng nghe hơi nóng nóng.

Trong phòng im phăng phắt.

Một chút gió cũng không đi lạc.

Trời tháng sáu thật là ác, ban đêm vẫn toát mồ hôi.

Thư Hương đầm bực, nàng muốn cởi hết... cho nó mát.

Nàng bồng đỏ mặt. Một mình thì một mình chớ ai lại làm chuyện kỳ khôi như thế.

Muốn ngủ, ngủ cũng không xong.

Vừa đặt lưng xuống là lại lồm cồm ngồi dậy.

Dưới đất thật là mát, cởi giày ra đi chắc chắn là dễ chịu.

Thư Hương ngồi trên giường cởi giày ra, nàng cởi luôn đôi vớ.

Dòm trân trân xuống hai bàn chân của mình, nàng quên cả việc bước xuống như ý định.

Nàng nhìn bàn chân gần như trần trối.

Những cô gái, khi nhìn bàn chân mình, thường hay có nhiều ý nghĩ lạ lùng, những ý nghĩ phức tạp, lộn xộn, nhất là đối với những người có bàn chân đẹp như Thư Hương...

Hình như bàn chân có cái gì kỳ bí riêng của nó mà chỉ có bản thân của người con gái mới phát giác ra và khi nhìn đến bàn chân của mình, tư tưởng những cô gái chưa chồng thường có sợi giây liên lạc với sự thần bí đó.

Bàn chân của Thư Hương thật đẹp, hay ít nhất nàng cũng rất thích bàn chân của mình.

Nàng không biết, chính nàng cũng mơ hồ về quan hệ của bàn chân trần khi người con gái bày ra trước mọi người.

Rất ít người nhìn thấy bàn chân của nàng, nàng không cho ai thấy bàn chân của mình cả nhưng có nhiều khi trong ý nghĩ nàng lại muốn len lén cho người xem một chút...

Nàng đang ngồi nghĩ mông lung bỗng có một con muỗi từ dưới giường sà ra chích vào chân nàng, ít nhất con muỗi này cũng thích bàn chân của nàng lắm.

Vì thế nàng không đập chết muỗi mà chỉ lấy tay đuổi nó đi, có ai nhận tâm khi có kẻ chiêm ngưỡng bàn chân mình mà lại đi làm cho chết, dầu kẻ ấy là... con muỗi.

Con muỗi đã cắn rồi. Thật ngứa.

Nàng gãi gãi một lúc rồi lại mang vớ vào.

Nàng nằm ngửa trên giường, gát chân lên thành cửa sổ và nhân tiện dùng chân đẩy cửa sổ bung ra.

Bên ngoài có hơi mát, nhưng lưng Thư Hương đã đầm mồ hôi.

Nàng lại đứng lên.

Bây giờ phải có người ngồi nói chuyện thì cũng đỡ buồn, đỡ nực.

Nàng bỗng nghĩ đến Trương... Óc Mít.

Giả như hấn chịu sang bên này nói chuyện thì cũng đỡ, dầu gì hấn cũng không đến nỗi vô duyên, nếu câu chuyện êm xuôi đừng ai chọc tức.

Nhưng bây giờ, khi đã ăn no rồi thì... tên heo hèm đó đâu có thềm... thức nữa!

Ai ngủ không được chớ hấn thì chắc chắn nằm xuống là ngáy pho pho. Con người đầy thịt thường hay ngủ dử lẩm.

Thư Hương bước xuống giường và bước ra giải hành lang.

Gió nhẹ hất vào làm cho nàng khoan khoái, nàng lần bước ra ngoài, ra phía phòng Trương Dị.

Nàng thấy đèn trong phòng còn sáng nhưng chẳng có động tĩnh gì cả. Vắng hoe. Chắc chắn là hấn đã ngáy rồi.

Thư Hương chợt muốn hù cho hấn hết hồn.

Nghĩ đến cái thân úc na úc núc của hấn mà bị hết hồn nhảy dựng lên, Thư Hương đã muốn phát cười, nàng đi lần tới.

Chỗ muỗi cắn ngứa quá.

Thật là ác hại, con muỗi lại cắn bàn chân.

Thư Hương cúi xuống cởi cả hai chiếc vớ, nàng gãi một hồi rồi bỏ đôi vớ nhét vào lưng đi tới.

Trời nực, để chân trần đi dưới đất thật là dễ chịu.

Nàng đứng trước cửa phòng của Trương Dị và nàng do dự...

Nếu gõ cửa thì hấn sẽ thức, lấy gì mà hù hấn?

Nàng xô đại cửa và bước vào...

Phòng khách điểm không giống kho bạc, người ta đâu có cần làm chốt cho chắc, nàng chỉ lấy vai đẩy mạnh một cái là cánh cửa bung ra.

Ý nghĩ đầu tiên là sau khi hù cho hấn hết hồn rồi nàng sẽ dạy cho hấn biết hể ngủ là phải tắt đèn.

Ngoài việc cho đừng làm chóá mắt, để đèn có nhiều cái hại. Nửa đêm có chuột chạy đụng vào đèn là đèn sẽ ngã, lửa sẽ bắt cháy mùng màn, hỏa hoạn do mình gây ra đâu phải là chuyện chơi, thêm vào đó mình lại có thể bị chết cháy luôn vì bất cẩn.

Một chuyện nguy hiểm khác, khi mình ngủ, nếu có kẻ trộm rình mò, nhờ đèn, chúng thấy rõ vị trí của mình, chúng biết rõ mình thức hay ngủ say.

Quả cái tên này ngu cở... heo hèm.

Nhất là hấn hay uống rượu để đèn mà ngủ như thế, có ngày hấn sẽ thành heo... quay.

Không mắng là uống, mà khoan, trước hết hãy làm cho hấn hết hồn.

o O o

Trương... Ốc Mít không có hết hồn.

Khi người ta ngủ, thình lình bị hù thì mới hết hồn, còn nếu người ta thức thì không có chuyện hù và tự nhiên là không có hết hồn.

Không hết hồn mà cũng chẳng có chút ngạc nhiên.

Hấn ngồi trên trên bất động trên ghế, y như hấn đã thành cái ghế.

Mà thật, hấn đã thành cái ghế, vì trong lòng hấn có một người ngồi.

Một người con gái.

o O o

Trương Hảo Nhi cũng không hết hồn.

Một người đàn bà dầu nhát đến đâu, nhưng khi đã ngồi cẩn thận trong lòng của một người đàn ông rồi thì rất có nhiều can đảm.

Nhất là người đàn ông đó lại có nhiều thịt thì ngồi càng vững vàng hơn nữa.

Chẳng những ngồi trong lòng của Trương Dị mà nàng còn choàng một tay qua cổ hấn thật thông dong mà cũng thật là... cụp lạp.

Chỉ có mỗi một người hết hồn, người đó chính là Thư Hương.

Nàng há hốc mồm, mở tròn đôi mắt không chớp, y như bị ai nhét một cái trứng gà vô miệng.

Trương Hảo Nhi chớp đôi mắt “hồ thu” lên khắp trên người của Thư Hương, giọng nàng trong trẻo:

- Hai người có quen à?

Trương Dị cười và gật gật đầu.

Trương Hảo Nhi hỏi:

- Nàng là ai thế?

Trương Dị thò luôn tay dưới nách của Trương Hảo Nhi để ngoắc Thư Hương:

- Lại đây, tôi xin giới thiệu hai người. Đây là Trương cô nương, còn đây là người mới đính hôn, người vị hôn thê của tôi.

Trước mặt “vị hôn thê” mà để người kỹ nữ ngồi trong lòng mình rồi lại giới thiệu hai người một cách tự nhiên, không một chút chi áy náy, quả thật là một chuyện thế gian hi hữu.

Mà đối với Thư Hương cũng quả là một chuyện không hề... giữ mặt giữ mày.

Nếu như quả có ý định ưng hấn, thì chắc nàng sẽ ngã ngựa ra chết vì máu chảy ngược lên đầu.

Mà dầu không có ý định ưng hấn, nàng cũng vẫn bị tức đến run người.

Phải chi hấn dừng giới thiệu, đằng này hấn giới thiệu mà vẫn giữ cô kỹ nữ trong lòng, bộc lộ rõ ràng là hấn chẳng coi nàng vào đâu cả, thật đúng là tức đến... hộc máu.

Cái đáng tức hơn nữa là Trương Hảo Nhi lại không hề có một ý định nào đứng dậy, đâu đó chỉ là cách nhồm nhồm... vị tình.

Nàng chỉ nhìn Thư Hương bằng đôi mắt chơm chớp:

- Cô quả là Trương phu nhân... tương lai đấy à?

Quả là chuyện lộn gan.

Bây giờ nếu Thư Hương không thừa nhận cũng không được, nàng tức đến mức nói không ra tiếng.

Mà làm thinh có nghĩa là mặc nhận.

Trương Hảo Nhi cười, nàng cười hăng hắc:

- Tôi cứ ngỡ là cô “em út” nào của tôi ở thị trấn này, giữa đêm kiếm chỗ... nghĩ có tiền, chớ không dè lại là Trương phu nhân tương lai, xin lỗi, xin lỗi, mời ngồi, mời ngồi...

Nàng vỗ vỗ trên bấp vế Trương Dị và lại hỏi:

- Trương phu nhân có cần tôi nhường chỗ này lại hay không?

Thư Hương bỗng nhận ra con người của ả chẳng còn chút gì dễ mến, dễ thích như hồi trước nữa, nàng chỉ tức không xán cho cô ta mấy tát tay cho đỡ tức.

Nhưng khi nhìn vào bộ dạng đắc ý của Trương Dị, nàng chợt thấy bây giờ tuyệt đối không nên tức giận...

Càng tỏ sự tức giận là càng làm cho họ đắc ý, càng giận thì càng rơi đúng vào cái bẫy của họ...

Dầu gì, Đào Tiểu Thơ cũng là người thông minh chớ bộ lòi thôi sao.

Cho nên khi nghĩ ra chuyện đó thì mặt nàng tươi ngay, miệng nàng phơn phớt nụ cười. Nụ cười tuy không được tự nhiên, nhưng cũng vẫn là cười.

Ánh mắt của Trương Hảo Nhi giống y như một lưỡi dao cạo, cứ cạo tới cạo lui trên người của Thư Hương, y như là định cạo cho sạch cái lớp kịch đang đóng ở bên ngoài.

Thư Hương mặc kệ, nàng tỉnh bơ lấy một cái ghế ngồi xuống và mỉm cười:

- Nhị vị cứ tự nhiên, tôi chỉ ngồi chơi một chút rồi đi.

Nàng cố làm ra dáng cách coi chuyện làm của họ như không có.

Trương Hảo Nhi cười:

- Đào tiểu thư thật là rộng rãi, giá như tất cả đàn bà trên đời này mà đều rộng rãi như tiểu thư thì đàn ông sẽ “thọ” nhiều hơn.

Đúng là con người được một tấc, đòi một thước, cô ta lại câu cổ Trương Dij cười cười:

- Sau này nếu anh quả cưới được một người vợ như thế thì thật là phúc vận y như để bọc điều.

Thư Hương cũng nhái y như dáng cách của cô ta, nàng nghiêng nghiêng đầu và nói:

- Thật ra thì cô cũng không nên quá khen tôi, bởi vì tôi có ý muốn ưng hấn thì này giờ tôi đã kéo đầu cô xuống đập cho một trận tơi bời rồi.

Trương Hảo Nhi chớp chớp mắt:

- Sao? Đào Tiểu Thư không định ưng Trương công tử à?

Thư Hương cười cười:

- Cho dầu đàn ông trong thiên hạ này đều chết sạch, tôi cũng không khi nào ưng hấn.

Nàng ngưng một chút rồi làm bộ thở ra:

- Tôi chỉ thấy một chuyện thật lạ kỳ, không hiểu làm sao lại có những người đàn bà chịu cái tên Trư Bát Giới như thế ấy?

Nàng nói lầm thầm như nói riêng với mình, nhưng cái lầm thầm đó lại cũng đủ cho đối phương nghe thấy.

Trương Hảo Nhi cười:

- Bởi vậy cho nên người ta mới có một câu hát ví: “Lựu lê cam quýt hạnh đào, mỗi người thích một, thứ nào cũng ngon”, ai muốn chọn thứ nào thì chọn, đâu có thứ nào là đồ bỏ đâu...

Nàng lại cũng thở ra và cũng lầm bầm:

- Có một số tiểu a đầu cả đến chuyện thấy cũng chưa thấy được một người rười rần ông, không khi nào phân biệt được như thế nào là người tốt, người nào xấu, vậy mà cứ bô bô cái miệng phê bình đàn ông, thật đúng là kỳ cục không có sự kỳ cục nào bằng.

Nàng cũng lầm bầm, cũng y như nói riêng với mình, nhưng cái lầm bầm đó cũng vừa đủ cho người nghe thấy.

Thư Hương chớp mắt cười:

- Cô đã gặp được bao nhiêu đàn ông?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Cũng không nhiều lắm, nhưng khoảng non non vài ngàn thì cũng đã biết qua.

Thư Hương làm bộ kinh hãi:

- Nhưng vậy thì quả là nhiều rồi, như vậy quả thật đã có đủ tư cách làm một “chuyên gia” về môn đàn ông rồi.

Nàng nhoẽn miệng cười thật tươi và nói tiếp:

- Cứ theo tôi nghe nói thì đàn bà trên đời này chỉ có một cái nghề mới có thể “biết” được nhiều đàn ông, nhưng chẳng hay Trương cô nương làm nghề chi thế?

Một câu nói mà khi nói ra rồi, Thư Hương bỗng thấy con người của mình thông minh hết chỗ, câu nói thật là đắc ý...

Giỏi đi, lanh đi, bảo mồm mép đi, trả lời cái nghe chơi.

Bởi vì cho dầu giải thích bằng cách nào, cái “nghề” của Trương Hảo Nhi cũng chẳng quang vinh.

Thế mà Trương Hảo Nhi vẫn cười, cười thật ngọt, cười thật tự nhiên, nàng nói:

- Nói ra thì cũng đáng tức cười, tôi thì cũng bất tài vô tướng, cho nên chỉ làm được một việc hết sức khiêm tốn là cái nghề từ thiện.

Trời đất, từ thiện quả là một công việc làm, nhưng nếu nói là cái “nghề” thì thật chưa ai nghe thấy.

Thư Hương nhướn nhướn mắt:

- Nghề từ thiện là cái nghề gì?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Từ thiện cũng rất nhiều thứ, tôi thì chỉ chuyên môn cứu trợ đàn ông.

Thư Hương cười:

- Hay, có ý nghĩa! Nhưng chẳng hay cô cứu trợ đàn ông bằng cái gì vậy?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Nếu không có tôi thì biết bao nhiêu đàn ông trọn đời sẽ khổ sở, vì họ không bao giờ gặp được một người đàn bà thật. Cô có biết đàn bà “thật” là như thế nào không? Đàn bà “thật” là đàn bà phải biết tìm hiểu, thông cảm và an ủi người đàn ông bằng tất cả sự dịu dàng, kiên nhẫn, ngược lại tất cả những cái đó đều là đàn bà “giả”. Nếu không có tôi thì đàn ông đáng thương biết bao, vì trên đời này đâu có bao nhiêu đàn bà “thật”.

Trương Hảo Nhi quả là giỏi nói, từ một cái nghề không dám nói ra, thế mà nàng nói riết rồi trở thành một nghề cực kỳ cao quý và cũng quả là một tay lì lợm hạng nhất, vì nàng đã dám làm một việc là tự đem vàng phết vào mặt của mình.

Thư Hương nhướn nhướn mắt mỉm cười:

- Cô nói hình như còn thiếu vô “nhiệm vụ”, vì nếu không có cô thì tiền của bọn đàn ông sẽ không biết xài vào đâu nữa.

Trương Hảo Nhi gật gật:

- Đúng đúng, đó cũng là một hành động cứu trợ, vì tôi không muốn để cho đàn ông biến thành những con quỷ nợ nần.

Nàng liếc liếc Thư Hương và cười cười:

- Chắc cô thì khác, chắc cô rất thích đàn ông là những tên nô lệ cho tiền bạc?

Lời lẽ của hai người đều lựa toàn thứ châm chích lẫn nhau, cứ như là họ cố tìm đủ mọi cách làm thế nào cho đối phương bị “châm” chịu không nổi cho đến tức chết mới thôi.

Thế nhưng mặt họ cứ cười, thật dịu, cười thật ngọt.

Trương Dị nhìn Trương Hảo Nhi, rồi nhìn Thư Hương, hấn tỏ vẻ thật là thỏa mãn, thật là thích thú, bộ mặt của hấn y như người sành kiểng đang đứng trước những cành cây đã uốn được theo đúng ý của mình.

Đúng là bộ mặt thấy muốn tát tay, bộ mặt... heo hèm.

Thư Hương nghĩ mãi vẫn không ra được một câu nói nào để làm cho hấn tức, giá có câu nào nói ra cho hấn ối máu là nàng sẽ nói ngay.

Thế nhưng bản lãnh của nàng mà muốn chọc tức cho được con người đó chắc chắn còn khó hơn lên non bắt cọp.

Trương Hảo Nhi lại thở ra và nói lầm thầm:

- Khuya rồi, giờ này đáng lý phải đi ngủ.

Miệng nàng nói thế, nhưng nàng vẫn ngồi y tư thế cũ không thấy một chút nào tỏ ra sửa soạn đi.

Tự nhiên, Thư Hương thừa biết nàng muốn cho ai đi ngủ.

Họ muốn mình đi, nhưng mình cứ không đi, thử xem họ làm sao mình được.

Nhưng thật ra thì tại làm sao nàng lại không đi? Lý do gì nàng lại không đi?

Cái đó chính nàng cũng không thể nào giải thích được.

Rõ ràng nàng đang tức, đang có hơi hơi... ghen, thế nhưng cho dầu có chặt đầu nàng, nàng cũng quyết không thừa nhận.

Trương Hảo Nhi nói một câu mà chưa gặp phản ứng thì tự nhiên là phải bồi thêm, cô ta nhìn ra cửa sổ một cách cố ý:

- Bây giờ không biết là đã giờ nào, chắc cũng không còn sớm nữa đâu?

Thư Hương chớp chớp mắt:

- Trương cô nương định về à?

Trương Hảo Nhi cười:

- Cũng không có chuyện gì, cũng không cần phải ngủ, vì ở đây vui hơn, thế còn Đào Tiểu Thơ?

Thư Hương nói lững lơ:

- Tôi cũng chẳng có chuyện gì, cũng không có gấp.

Hai người nói chuyện, nếu có người biết “thông ngôn” sẽ nghe được họ nói rằng: “người không đi thì ta cũng không đi, thử xem ai làm gì ai cho biết”.

Và bây giờ thì coi như hết chuyện, cả hai ngồi im lặng.

Trương Dị đẩy nhẹ Trương Hảo Nhi ra và nói:

- Nhị vị ở đây nói chuyện chơi, tôi đi ngoài một chút, hai người đàn bà mà có xen vô một người đàn ông, sợ không biết phải nói gì.

À, bây giờ thì hẳn đã chịu thua.

Không ai đi hết thì hẳn đi, chớ không lẽ cứ làm cái ghế cho thiên hạ ngồi hoài?

Thư Hương cười thầm như thế. Thế nhưng khi Trương Dị lật bệt đi ra tới cửa, khi thấy mình và Trương Hảo Nhi ngồi như hai pho tượng thì Thư Hương bỗng thấy không được ổn.

Bây giờ ngồi đây thì biết nói chuyện gì, mà nếu bỏ đi thì chẳng hóa ra là đi theo hẳn hay sao?

Đúng là cái thằng cha... xỏ lá.

Thư Hương nghiêng răng thầm, nhưng lại không dám lộ ra.

Không khí bây giờ lại càng nóng bức, Trương Hảo Nhi ngồi xoắn chân nhịp nhịp thông dong...

Hồi lâu, cô ta vụt hỏi:

- Đào Tiểu Thơ xuất môn lần này định đi về đâu vậy?

Thư Hương đáp:

- Giang Nam.

Trương Hảo Nhi nhíp nhíp chân:

- Giang Nam quả là một thắng cảnh, nhưng chẳng hay Đào Tiểu Thơ định du ngoạn thế thôi hay là để tìm ai?

Thư Hương đáp:

- Để tìm người.

Bây giờ nàng trả lời nhất gừng, vì Trương Dị đã đi mất rồi, nàng cũng không còn cần thiết phải làm bộ cười cười “phớt tỉnh” làm chi nữa.

Trương Hảo Nhi thì vẫn cười cười:

- Tôi cũng có nhiều người quen ở Giang Nam lắm, gần như hầu hết những người có danh phận tôi đều quen cả.

Câu nói này thì quả thật là hiệu quả, câu nói làm cho Thư Hương bắt đầu chú ý.

Nàng hỏi:

- Cô quen nhiều người nhưng có quen với Lữ Ngọc Hồ không?

Trương Hảo Nhi cười:

- Những kẻ hay đi đây đi đó mà không biết Lữ Ngọc Hồ thì chắc là ít lắm.

Mắt Thư Hương bắt đầu sáng rực:

- Nghe nói con người đó đi lại luôn, rất khó tìm gặp được lắm phải không?

Trương Hảo Nhi hỏi lại:

- Cô đến Giang Nam chắc cũng là để tìm hắn phải không?

Thư Hương gật đầu.

Trương Hảo Nhi cười cười:

- Như vậy thì cô đã may rồi, cô gặp tôi chớ nếu không thì kể như bỏ công vô ích.

Thư Hương cau mặt:

- Tại sao?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Hắn đâu có ở Giang Nam, hắn đã vào miệt kinh sư rồi.

Thư Hương hỏi tới:

- Cô... cô biết hắn ở đâu không?

Trương Hảo Nhi gật gật:

- Tôi mới gặp hấn mấy ngày trước đây.

Nàng nói bằng dáng điệu hết sức tự nhiên, chắc chắn là mới gặp Lữ Ngọc Hồ.

Thư Hương bỗng thấy... khó chịu.

Nghĩ đến chuyện gặp gỡ giữa Trương Hảo Nhi và Lữ Ngọc Hồ, nàng vừa ngưỡng mộ mà cũng vừa đổ kỵ, nàng cắn môi một lúc rồi hỏi:

- Lữ Ngọc Hồ có ở gần đây không?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Cũng không xa lắm.

Trầm ngâm một chút, chừng như không còn chịu nổi, Thư Hương hỏi giọng e dè:

- Cô có thể cho tôi biết hấn ở đâu không?

Trương Hảo Nhi lắc đầu:

- Không được.

Thư Hương khựng ngang.

Một chút sau, nàng chậm chậm đứng lên và bỏ đi ra...

Nhưng Trương Hảo Nhi chợt cười:

- Nhưng tôi có thể đưa cô đi gặp hấn.

Thư Hương dừng lại ngay.

Thiếu chút nữa là nàng đã nhảy dựng lên, nhưng nàng dần được, nàng hỏi:

- Thật à? Cô không gạt tôi đó chứ?

Trương Hảo Nhi cười:

- Tại làm sao tôi lại gạt cô?

Thư Hương bỗng cảm thấy cô gái này không phải là người quá xấu.

Đào Tiểu Thơ là một con người thẳng thắn như... ruột ngựa, và vì thẳng băng như thế cho nên khi trong bụng nàng nghĩ như thế nào thì không ai bảo nàng nói khác được, mà cũng không ai có thể bắt nàng làm thinh nổi, nàng chụp nắm tay Trương Hảo Nhi và nói:

- Cô quả là con người tốt.

Trương Hảo Nhi cười:

- Tôi cũng thấy cô là con người dễ mến vô cùng.

Thư Hương hỏi:

- Cô... bao giờ thì cô dẫn tôi đi?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Tôi thì bao giờ cũng được, chỉ sợ... có người không chịu cho cô đi.

Thư Hương nhướn mắt:

- Ai? Ai lại có thể không cho tôi đi?

Trương Hảo Nhi đưa tay chỉ chỉ phía ngoài cửa, cười nói:

- Trư Bát Giới.

Thư Hương cũng cười, nhưng nàng lại bửu môi:

- Hấn bằng vào cái gì mà không cho tôi đi? Hấn đâu có tư cách can thiệp vào chuyện làm của tôi?

Trương Hảo Nhi hỏi:

- Thật cô không sợ sao?

Thư Hương đáp:

- Sợ cái gì? Ai mà sợ cái tên Đại Đầu Quỷ ấy?

Trương Hảo Nhi gật đầu:

- Nể bây giờ mà cô dám đi thì tôi sẽ đưa cô đi, sáng mai là cô có thể gặp Lữ Ngọc Hồ.

Thư Hương mừng ra mặt:

- Như vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ, ai không dám đi là... con chó đó.

Trương Hảo Nhi háy háy mắt cười:

- Như vậy chúng ta đi bằng ngã... cửa sổ, để cho tên Đại Đầu Quỷ trở lại kiểm chúng ta bỏ hơi tai chơi, cô thấy có được không?

Thư Hương nháy lên cười:

- Sao lại không? Hay lắm chứ!

Có thể làm cho Trương... Ốc Mít tức ói mật xanh là chuyện mà Thư Hương khoái nhất.

- o O o -